

Febér

*Arcodon átüt a rózsza.
Átüt a lélek ragyája is.*

*Disznóbél rothad
közönytől bűzlő szíved helyén.*

*Kilóg a fölmosórongy
a versből –
a jegykendő fehé.*

*Menyasszony-zápor;
özvegyek szeméből kimorzsolt ezüst.*

*Átüt a hajnal a rozsdán.
Estére kilóg az orrból a halál.*

Gáspár dalát dúdolom

*Midőn dalokat diünyögve
tettem magam is a szépet
falaid közt, jó Szentendre,
láttam, körbefut az élet.*

*Száz napja már magába zár
Nagytilajban az enyészet.
Faj, szerelmem, bű Szentendre,
gyűrű, körbefut az élet.*

*Minden HÉV a semmibe bűz,
minden tölcser fagyalt méreg,
fut az élet Szentendréről,
gyűrű, vissza Szentendrére.*

*Gáspár dalát dudorászom.
Isten tölcseré az ének:
„Nyelvével nyal...” – Szép Szentendre,
jegyben járt velünk az élet.*

*Minden, minden gyönyörűség,
én Szentendré, ó, mivé lett.
Özvegy ujján az ikerpár-
gyűrű, körbefut az élet.*

A múlt borbélytányérja alatt

Akkora májusok voltak arrafelé, akár a ballagó lányokon duzzadó orgonafürt, bátamat mégis novemberi gumibotok árnyéka horzsolta végig a gimnázium udvarán.

Megszédültem az élet szagától, de pártfogóim, akik a megszállók nevében tanítottak hazudni, elásták előlem a múltat, mint éjszaka apám a gőzölgő borjubelet.

Hány tonna orgonavirág rothadt el, amíg kancsukájukhoz durvult idomíthatatlan magányom! Szétverték, sóval beszórták, akár az Alföld tanyáit, eldőzerolták volna az esélyeimet is.

Májusban felénk még fiú volt minden jegenye, szerelmes minden jázminbokor és Hold a hold – borbélytányérja hajnalig hintázott fölöttem a Rákóczi utcai fodrászműhely falán.

Óvni magamtól, nem kellett volna hazudni, hisz leköpték, elűzték, megölték végül mind, ki a jövővel bandázott inkább helyettük a Kígyóspart zöldarany varangyosában.

Május van most is, mikor ezt írom Régaisz Istvánnak, orgonaillat, rózsakert, rovarok részeg körtánca, de én már kibűltem, tövisként magamba törtem.

Megvan-e még az a falu?

Sosem volt, nem is lesz – Bácsalmás én vagyok, mert csak az emlék aroncsa örök, és körülöttem a régi, szakképzett gyilkosok.

Néhányan fülön csíphették bennem a kamaszt, de a kezem csak Maga fogta meg – a nemzet vagy más, hasonló potomság nevében.

Fogait az idomárok

*Ne hagyjátok magatokat megszelídíteni,
a befogott oroszlánok fogait kitördelik
az idomárok és tüzes karikákon kell átugrálnotok,
mielőtt lerogynátok végre a kétszer két méteres vasketrechen,
bogy a végtelen szavannáról álmodjatok éjszaka,
ahol szabadok voltok és erős tüdővel
bömbölték szét a szorongás ködviharát.*

*Ne hagyjátok léprecsalni magatokat a kenyérért,
nézzétek, mennyi fölriasztott élet, önmagába
tört sors rázkódik a hajnali autóbuszokon,
karmuk sincs már, pedig ők is oroszlánok voltak egykor,
s most nyugdíjuktól nem telik még műfogakra sem,
szavannáik fölgyújtották, s özvegyasszony-szemgödriükből
emlékeik káromkodnak üszkös kunyhóik előtt a ködben.*

Anyám könnye kőpatak

*Sáska-fajom ivadéka,
megszállója vagyok e gyönyörű tájnak.
Tántorog a fű mögöttem,
vasboronám tengelye
csontot szántva csikorog a sírokon.*

*Szorongásom a táj tragédiája,
hazátlanságom tragédiája.*

*Apám karja fejsze,
tar erdőm gyökerén féreg,
fiam földje gazföld,
jövőm gazemberség.*

*Nem gyógyítja mosoly, múkőnny,
anyám szemében kiszáradt kőpatak a táj.
Mindenem a Föld lehetne.*

*Ablakom az égbolt volna,
lábammal a Tatra lépne,
elindulna.*